

# SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS



2018/01 (109)



**Baptistu  
iesākumi  
Latvijā** 4. lpp



**Dievs ir  
vajadzīgs  
arī sportistiem** 6. lpp

# MAZLIETOTU APĢĒRBU UN NODERĪGAS LIETAS ziedo "Hopen" labdarības veikalam!

## 3 iemesli kāpēc ziedot

2.

Tu taupīsi  
dabas resursus  
un saudzēsi vidi

1.

Tu palīdzēsi  
tiem, kuriem  
tas nepieciešams

3.

Tu veidosi  
pasauli labāku un  
ilksi kādam pasmaidīt

### KO ziedot?

- ✓ apģērbus un apavus,
- ✓ grāmatas, mūzikas ierakstus,
- ✓ traukus, glezniecības vāzes,
- ✓ rotālietas, galda spēles,
- ✓ sporta preces,
- ✓ visa veida mēbeles



### nogādā Hopen veikalos



- ✓ izmāgā apģērbus  
notīri apavus  
pārbaudi, vai rotāliēci  
nav iemetušās kodes  
un citas neobjātas  
lietas sapako

### KAS jādara?

#### Daju ziedojam

labdarības organizācijām un  
sociālajiem projektiem, kas  
rūpējas par bērniem,  
ģimenēm un krīzes  
centriem

#### MĒS tās šķirojam:



#### Daju pārdodam veikalos



**HOPEN**  
LABDARĪBAS VEIKALS

Ogrē, Skolas ielā 18  
Rīgā, Mazajā nometņu ielā 32

P. O. T. C. Pk. 10-19  
S. 10-17 Sv.

labdarības projektiem  
sociālajiem projektiem  
izglītības iniciatīvām  
veikalu uzturēšanai

Veikalos iegūtie  
līdzekļi tiek  
izlietoti:



# IESĀKUMĀ BIJA VĀRDS



*Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva,  
un Vārds bija Dievs.* Jāņa 1:1

**I**r sācies Jauns gads. Tas mums atnes jaunu iedvesmu. Kāds varbūt apņemas būt labāks, kāds grib uzsākt jaunus darbus, kāds atkal piepildīt kādu sapni. Taču, kas mums dod garantiju, ka tas, ko esam iecerējuši, piepildīsies?

Svētie Raksti mums rāda, ar ko vispār mūsu eksistence iesākās. Lasām, ka visa iesākumā bija Vārds un šis Vārds bija Dievs. Tas nozīmē, ka viss sākās ar domu radīt pasauli, kuru Dievs realizēja, sacīdams vārdus: "Lai top!" Vai nav tā, ka, pirms mēs ko iesākam, mūsu galvā "iešaujas" doma, par kuru sakām līdzīgi: "Lai top!" Piemēram, iedomājamies, ka "varētu uzsākt savu biznesu" vai "apprecēties". Varbūt kādam pat ienāk prātā doma, ka "derētu aiziet uz baznīcu!" Citreiz mums var ienākt prātā arī tādas domas: "kā gribētos kaut kur no visiem nolīst" vai arī "es viņiem vēl parādīšu!"

Kad kāda doma mums ienāk prātā, ir jāizdara izvēle – ļauties tai vai nē. Ja mēs tai ļaujamies, tad tā mūs iedvesmo uz rīcību. Varētu teikt, ka šī doma sāk mūs vadīt un uzņemas pār mums virskundzību. Taču vienā brīdī mēs ieraugam, ka tas, ko bijām iedomājušies, tomēr nepiepildās. Mēs sākam zaudēt ticību šai domai un vienkārši to atmetam. Taču ir reizes, kad novērojam, ka šī doma ne tikai piepildās, bet arī atnes lielu labumu. Vēl ir reizes, kad mēs nožēlojam, ka šādai domai paklausījām, jo ieraugam, kādu postu ir radījusi mūsu rīcība. Tāpēc ir svarīgi vienmēr saprast – kāds ir šīs domas avots.

Ja šis vārds vai doma ir dzimusi mūsu dvēselē, tad tās realizācija bieži būs atkarīga no mūsu pašu gribasspēka, ja vien, protams, tā nav

utopiska un nereāla fantāzija. Taču, ja šī doma ir no Dieva, tad par piepildīšanos atbildību uzņemas pats Visaugstākais. Parasti Radītāja domas būs vērstas uz patiesību, taisnību, svētumu, mīlestību un dievišķo. Šīs domas nekad nebūs pretrunā ar Svētajiem Rakstiem. Taču ir arī domas, kuras autors ir tumsas un ļaunuma valdnieks, saukts par sātanu. Viņam raksturīgās domas vienmēr būs egoistiskas, patmīlīgas, melīgas, baudkāras un pat slepkavnieciskas. Kad ļaujamies šīm domām, mēs ieslīgstam ļauno garu varā, kas mūsu rīcību sāk lietot ļaunuma vairošanai pasaulē. Līdz ar to, ja mēs gribam paveikt kaut ko labu, tad vispareizāk ir paklausīt Dieva domām. Mēs manīsim, ka Viņa domai seko dievišķa klātbūtne un rezultāts būs apbrīnojami labs.

Kā sākt sadzirdēt dievišķās domas? Tās sākas ar vēlēšanos ticēt un paklausīt Viņam un Viņa Vārdam. Svētie Raksti mums atklāj, ka Dieva Vārds reiz no teorijas kļuva par praksi un mēs to varējām pat aptaustīt. "Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības" (Jāņa 1:14). Šeit ir runa par Jēzu Kristu, kurš ir Radītāja nodoms pie mums, cilvēkiem. Ikviens, kas sevi atver šim Vārdam jeb Jēzum Kristum, tiek Dieva Gara iedvesmots un par viņa dzīvi atbildību uzņemas Dievs. Šāds cilvēks sevi atver dievišķai inspirācijai, domām un kļūst par svētību citiem cilvēkiem! Novēlu to arī Tev šajā 2018. gadā - vairāk sadzirdēt domas no Dieva un būt Viņa Gara iedvesmas piepildītam!

*Draudzes mācītājs  
Dainis Pandars*

# BAPTISTU IESĀKUMI LATVIJĀ

**B**aptisti (gr. baptizein ‘iemērkāt ūdenī, kristīt’) kā kristīga konfesija pasaulē pazīstama kopš 1609. gada, kad Nīderlandē tika nodibināta pirmā baptistu draudze. Jaunās ticības izveidošana ietekmēja anabaptistu un menonītu uzskati un kalvinisma idejas. No Nīderlandes baptisms izplatījās Anglijā (1612) un nedaudz vēlāk – Amerikā (1639), kur kļuva par vadošo kristīgo konfesiju. 19. gs. baptisms sāka izplatīties visos kontinentos un 20. gs. sākumā (1905) Londonā tiek nodibināta Pasaules Baptistu savienība, kas šodien apvieno ap 36 miljoniem baptistu no 121 valsts un teritorijas.

“Atšķirībā no citām lielākajām protestantu grupām, baptistiem nav bijis viena nozīmīga dibinātāja un aizsācēja kā, piemēram, Mārtiņš Luters luterāņiem, Džons Kalvins un Ulrihs Cvinglijs reformātiem vai kā Džons Veslijs metodistiem. Baptisms vēsturiski nav veidojis atsevišķu cilvēku ietekmē. Taču, kā ikviena kustība, arī baptisms veidojās noteiktu vēsturisku, politiski reliģisku un sociālu notikumu kontekstā.” Šos vārdus pilnā mērā var attiecināt arī uz baptisma pirmsākumiem Latvijā.

Latvijai tuvākā baptistu draudze 19. gs. vidū izveidojās kaimiņvalstī Lietuvā, pavisam netālu no Latvijas robežas – Mēmelē (tag. Klaipēdā). Lai arī jau vairākus gadus Mēmelē bija vācu ticīgo pulciņš, kuri tika kristīti ar apliešanu, oficiāli draudze tika dibināta 1841. gada oktobrī, kad Mēmelē ierodas vācu baptistu mācītājs J. G. Onkens un krista ar pagremdi 25 personas. Mēmeles draudze ir pirmā baptistu draudze Lietuvā un visās Baltijas valstīs.

Tomēr, neskatoties uz ģeogrāfisko tuvumu, tiešas ietekmes uz baptistu kustības sākumiem mūsu dzimtenē Mēmeles draudzei nav. Latvijā baptisma sākumi ir saistīti ar patstāvīgiem meklējumiem un nevis ar Mēmeles draudzes evaņģelizācijas darbu. Savā laikā mācītājs Jānis Rīss 1935. gadā raksta: “Baptisti Latvijā 75 gadus atpakaļ radās patstāvīgi, saņemot tikai vieglu skārienu no vācu baptistiem Klaipēdā. Rašanās cēlonis bija neapmierinātība ar pastāvošo formālo

baznīcas kristīgumu un slāpes pēc sirds miera ar Dievu, slāpes pēc personīgām, dzīvām attiecībām ar Dievu.”

Latvijā baptistu draudžu darbs iesākās ar garīgu meklējumu un esošo vērtību pārvērtēšanas laiku, kas ilga 13 gadus (no 1847. līdz 1860. gadam). Pirmais šāds meklētājs bija Ziru skolotājs A. Hamburgers.

“Baptisti ir viena no Latvijas tradicionālajām kristīgajām konfesijām, kuras kā reliģiskas kustības sākums Latvijā meklējams ar 1847. gadu, kad Ziru skolas skolotājs iedrošināja savus audzēkņus un viņu vecākus uz kristīgo patiesību izdzīvošanu ikdienas dzīvē. Neatkarīgi no šīs kustības jau 1855. gadā Mēmeles (tag. Klaipēdas) vācu baptistu draudzē tika kristīts Fricis Jēkabsons, pirmais zināmais baptists Krievijas impērijā.

Vēlāk šādi meklētāji radās arī citur Kurzemes jūrmalā. Garīgajos meklējumos noskaidrojās arī jautājums par bībelīgo pagremdi, kas nozīmēja veco garīgo saišu pilnīgu saraušanu. 1860. gada 2. septembrī Mēmeles baptistu draudzes dievnamā pagremdējot tika kristīti 9 latvieši, kuri šeit bija ieradušies slepus, braucot ar laivām pa jūru. Šo datumu uzskata par Latvijas baptistu draudžu vēstures sākumu. 1861. gada jūnijā vēl divas latviešu grupas devās uz Mēmeli un tika tur kristītas. Bet 1861. gada 22. septembra naktī Ziru (Užavas) upē pirmā Mēmeles brauciena dalībnieks, sludinātājs un vēlākais Kurzemes draudžu bīskaps (1866-74) Adams Gertners (1829-1875) izdarīja pirmo kristību darbu Latvijā, pagremdējot 72 cilvēkus. Jaunā kustība tika vajāta, tās piekritējus izdzina no mājām, lika cietumos, aplika ar naudas sodiem, tomēr nekas nespēja ticību aplāpēt. 1861. gadā nodibināja draudzes Sakā, Užavā, Ventspilī un līdz 1875. gadam, kad draudžu delegātu kongresā tika nodibināta Latviešu baptistu draudžu savienība, Latvijā jau bija 35 draudzes ar apmēram 2500 draudzes locekļiem.

*Fragments no Ilmāra Hirša grāmatas  
“Baptisti Latvijā. Vakar, šodien, rīt”*



Ogres domes priekšsēdētāja E.Helmana uzruna pie Bētleme silītes. Foto: Voldemārs Polis

# RŪPĒTIES PAR BAZNĪCU UN VALSTI

***"Mūsu laikmetam ir raksturīgas divas tendences. No vienas puses, mēs varam vērot reliģijas renesansi, jaunas ilgas pēc bijušām vērtībām un, no otras puses – arvien mazāku vēlētāju aktivitāti un arvien pieaugošu politisko pagurumu. Taču šīs abas tendences nav iespējams apvienot, jo tas, kurš tiecas pēc vērtībām, nevar apiet valsts institūcijas noteicošo funkciju un politiku veidojošo uzdevumu. Būt kristietim un nicināt valsti pati par sevi ir pretruna."***

*Vācijas TV žurnālists Pēteris Hāne*

**G**adā, kurā Latvija svin savu simtgadi, ir svarīgi domāt par Baznīcas attiecībām ar Valsti. Lai arī oficiāli Baznīca ir šķirta no Valsts, realitātē abas tomēr ir praktiskā mijiedarbībā un abām vienai pret otru ir sava atbildība. Par to ir runājis arī Jēzus Kristus, sakot: "Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder" (Marka 12:17). Respektīvi, Baznīca nedrīkst nicināt Valsti un tās likumus, Valsts nedrīkst nicināt Baznīcu un tās likumus. Visveselīgākais risinājums ir abpusēja, cieņas pilna sadarbība, kurā katra puse dara to, uz ko tā ir aicināta! Valsts rūpējas par materiālo, bet baznīca par garīgo labklājību. Tāpat kā mūsu ķermenim un garam ir savas funkcijas, tāpat arī Valstij un Baznīcai.

Ar gandarījumu varam atskatīties uz Baznīcas un Valsts sadarbību Ogres kontekstā. Jau vairākus gadus notiek dažāda veida sadarbība, kas ir vairojusi labklājību ne tikai novadā, bet arī ārzemēs. No vērienīgākajiem projektiem 2016. gadā varam atcerēties labdarības akciju Ukrainā karā cietušajiem bērniem, labdarības projektu sadarbībā ar "Jaunatne ar misiju", kuras laikā tika izdalītas 1000 pārtikas pakas, atbalsta projektu Kļaviņu audžuģimenei "Ceļam māju". 2017. gadā sadarbībā ar Ogres novada domi un kultūras centru ir bijusi iespēja organizēt gan uzņēmēju konferenci "GLS", laulāto kursu, gan arī atjaunot ekumēnisko dievkalpojumu tradīciju par godu Latvijas valsts neatkarībai 4.

maijā un 18. novembrī. Tāpat turpinās sadarbība caur dažādām aktivitātēm, piemēram, ikgadējie svētbrīži pie Bētleme silītes, dažādi koncerti baznīcās, kā arī dažādu izstāžu organizēšana. Piemēram, līdz 15. janvārim Ogres novada domes 3. stāvā ir iespējams apskatīt izstādi - par godu Latvijas simtgadei izdotu kalendāru, kuru izdeva Ogres Trīsvienības baptistu draudze sadarbībā ar mākslinieci Ilzi Aulmani.

Veiksmīga sadarbība ir bijusi arī sociālajā jomā, kur vairākus gadus noticis kopīgs darbs Ogres patversmē, sociāli maznodrošināto ģimeņu atbalstā, kā arī sadarbībā caur labdarības veikalu "Hopen". Drīzumā šajā jomā pienesumu dos arī sadarbība caur jauno ģimenes centru "Tabita", kura mērķis ir atbalstīt grūtībās nonākušos bērnus, jauniešus un ģimenes.

Daudzas šīs aktivitātes draudzēm ir bijis iespējams veikt, pateicoties labdariem un investoriem no ārzemēm (Norvēģijas, Zviedrijas, Holandes, ASV u.c.), tāpēc Baznīca pastarpināti rūpējusies ne tikai par garīgo, bet arī par materiālo stāvokli!

*"Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība." Jeremijas 29:7*

*Dainis Pandars*

# DIEVS IR VAJADZĪGS ARĪ SPORTISTIEM

*Par godu Latvijas simtgadei, vēlamies publicēt sabiedrībā populāru ticīgu cilvēku intervijas. Sadarbībā ar Latvijas Kristīgo radio piedāvājam fragmentus no intervijas ar pasaulē slaveno hokeja vārtsargu Artūru Irbī.*

## **- Tu, Artūr, esi nesis Latvijas karogu Olimpiskajās spēlēs. Kāda ir sajūta ar Latvijas karogu? Kas Tev ir Latvija? Latvijas karogs?**

- Tās ir neatkārtojamas sajūtas. Mums ir gadsimta "mači" Pēterburgā. Sudraba medaļas ar Rīgas "Dinamo" savulaik, kas bija kā slēptais protests un zināms prieks par to, ka mēs to varam. Ir bijis Stenlija kausa fināls. Ir dažādi sasniegumi bijuši. Bet iespēja nest karogu, ienest to Olimpiskajā stadionā, pārstāvēt visus sportistus, visu savu valsti! Tas ir neaprakstāms gods. Es atceros, ka tā sajūta bija tāda, ka man ir jātrenējas šo karogu vicināt, tā lai karogs nesaplok, jo karogam ir jābūt redzamam. Tas bija numur' - 1. Numur' - 2, protams, jāskatās zem kājām. Mums uz Olimpiādi bija izsniegta olimpiskā forma, jauni zābacīņi, līdz ar to bija drusku jāpastaigā ar tiem, lai "piešautos" un, galvenais, tikai nenokļūdiēties, jo ir fantastisks gandarījums, ka varu pārstāvēt savu valsti un tas sapnis, kurš pat vienu brīdi pat nebija sapņa formā, ir piepildījies, jo vēl 80. gadu vidū un beigās, kurš varēja sapņot, ka mēs varēsīm nest savu karogu Olimpiskajās spēlēs un mūsu himna tiks atskaņota starptautiskajos turnīros? Un šeit ir tā iespēja! Es ne ar ko to nevaru salīdzināt! Tiešām, ja ir iespējama kāda atzinība, tad man kā sportistam tas bija vislielākais sasniegums. Un kādi bija rezultāti Olimpiādē? Tā ir komandas spēle, tas ir mans sniegums, bet iespēja nest karogu, tas viennozīmīgi ir viens no manas dzīves visspožākajiem un atbildīgākajiem mirkļiem.

## **- Mēs jau zinām, kā mums iet Latvijā. Ir daudzas negācijas, korupcija utt. Par to mēs dzirdam un varbūt kāds uz savas "ādas" esam izjutuši, bet, neskatoties uz visu to, vai Tu lepojies ar savu Zemi?**

- Jā, es kādreiz dzirdu, ka cilvēki zūdās par savu valsti, simts gudrajām galvām un prezidents nepatīk, un vēl kaut kas nepatīk un ne tā rīkojas.

Man vienmēr ir viena atbilde šiem cilvēkiem – šī ir jūsu valsts, vai jūs tiešām vēlētos kaut kur citur atrasties? Pirmkārt, šī ir mūsu zeme, par kuru mums jā rūpējās. Vispirms mums jā sāk rūpēties par savu lauciņu, iekšējo apkārtni. Sāksim ar savu ģimeni, ar savu māju, ar sevi. Pēc tam mēs varam vērsties plašumā. Katram ir sava vieta likta dzīvē. Un, ja tiešām kāds sūdzās par valdību, par KNAB vai par korupciju, tad kāpēc mēs paši pie tā neķeramies un nedodamies apkarot to korupciju? Vai nekļūstam par prezidentiem? Vai par deputātiem? Un nedarām tā, kā mēs sakām, kā vajadzētu? Kāpēc mēs tur neesam? Vai nu mums nav izglītības, vai nav noturības, spēju, spēka? Nu, pierādam, ka mēs to varam un izdaram pareizi! Viegli jau ir visus citus apsūdzēt. Nekļūdās tas, kurš neko nedara? Vislielākā kļūda ir neko nedarīt! Un tāpēc man neceļās, piemēram, roka uz kādu rādīt ar pirkstu vai apsūdzēt. Es savā prātā redzu, ka varētu labāk, bet, vai es to izdarītu? Vai es to daru? Vai es tur dodos? Ja es tur nedodos un neesmu gatavs darīt, tad es nevaru citus nosodīt. Līdz ar to, šī ir mūsu valsts, un novērtēsim, vienalga kādā veidā tie cilvēki to darbu veic, viņi dara to pēc vislabākās savas izpratnes un sirdsapziņas. Katram ir savs sirdsapziņas līmenis. Katram ir sava izpratne, bet viņi tiešām dara, kā tas ir pats labākais. Citreiz tas ir uz sevi vērst, bet viņi tiešām saprot. Nu nav tā, ka viņi to dara, lai visiem "iegrieztu". Viņš dara priekš sevis, priekš saviem pietuvinātajiem, priekš savas valsts, kā viņš to saredz, kā valsts izskatītos ar viņu tajā visā kontekstā. Tā tas ir. [...] Dievs mums visiem ir devis iespēju kaut kā visu to procesu ietekmēt. Kaut vai pa pilieniņam, pa smilšu graudiņam.

## **- Jūs esat sieva un vīrs (2016. gadā Artūrs apprecējās ar otro sievu Madaru – aut. piez.). Kā jūs viens otru ieraudzījāt? Vai tas bija Tas Kungs, kas jūs saveda kopā?**

- Viennozīmīgi! Tā kā šī nebija mana pirmā ģimene, bet šī ir tā īstā ģimene, tad es sapratu,



ka, lai būtu patiesas un īstas attiecības, ir jāstāv uz stingriem pamatiem, un bez Dieva palīdzības tas nav iespējams. Es tiešām meklēju tādu sievu, kas būs dievbijīga sieva, kā rota vīram. Arī meklēšana var beigties bez rezultātiem. Ir jāpauļaujas! Iespēja tiek dota visiem cilvēkiem, tikai ir jāsaprot, vai mēs tai esam gatavi. Šajā gadījumā es biju pilnīgi gatavs, t.i., nebiju gatavs laist savu iespēju garām, teiksim tā.

### **- Kas ir dievbijība, tavuprāt?**

- Pirmkārt, tas ir cilvēks, kurš nevadās vispirms pēc savām iegribām, pēc savām vēlmēm, pēc pasaules uzskatiem. Tas ir cilvēks, kurš vispirms uz visām lietām skatās no viedokļa, ko par to teiks Dievs? Kā Viņš mani pēc tam izvērtēs? Ko saka Bībele, kā šajā situācijā rīkoties? Madara mani milzīgi bagātināja tajā reizē Tērbatas ielā, kad mēs satikāmies. Tā viņas dedzība! Es pirmo reizi īstenībā dzīvē satiku cilvēku, kurš šādā satikšanās reizē nevis deg par satikšanos ar mani, bet viņa dega par savu ticību, par savu Dievu. Viņa bija Svētā Gara pārņemta. Un tas dedzināja! Tas dedzināja pareizā veidā, ja tā to var teikt. Mēs ar Madariņu jau esam krietni ilgāku laiku pazīstami, bet tas vēl bija tas trakais sporta laiks. Madariņai bija pašai sava dzīve. Man arī tikai sporta karjeras beigas un es viņu pazinu kā pavisam mazu, jaunu meiteni manā prātā. Pēc tam Dievs deva iespēju satikties jau jaunā kvalitātē, pēc gadiem desmit. Es arī Madaru uzreiz neatpazinu, bet, kad viņa teica "neatceries?", man pēkšņi atausa atmiņā, un es teicu: "Tiešām?" Šādi stāsti, šādi teksti, ko viņa runāja, ko viņa atļāvās?! Man tas bija tieši tas, kas bija vajadzīgs. Protams, tas mums bija tikai tāds sākums. Pēc tam pagāja vēl viens gads, jo es atgriezos Amerikā. Mēs vienreiz satikāmies. Madara aicināja līdzī uz baznīcu. Bet es vēl nebiju gatavs. Vēl nebija pienācis tas laiks. Es ļoti labi apzinājos, ko tas īstenībā nozīmē, dziļi savā sirdī. Vēl bija gads vajadzīgs. Madaras parādīšanās pēc gada pavisam arī it kā nejauši (man pat neienāca prātā, ka es viņu satikšu), nevis apgrieza dzīvi kājām gaisā, bet sakārtoja visu un salika pa savām vietām. Jau pirms gada Madara mani stipri "apdedzināja", tomēr Amerikā man bija jāizdara līdz galam kādas lietas.

### **- Tu biji kristietis? No cik gadiem?**

- Es domāju, ka es augu katru dienu, ikkatru mēnesi un ikkatru gadu savā stiprībā tieši Dievā. Bet man tie pirmsākumi, tie stingrie, sākās, kad kristietība tomēr bija caurvijusies ar pasauli, aptuveni 22 gadu vecumā. Varētu teikt, ka ar manām pirmajām laulībām, jo laulājos es baznīcā.

Man bija tāds milzīgs, īstenībā jāsaka, gods un iespēja dzīvē tikt iesvētītam un kristītam kaimiņu mājā, ērģeļu pavadījumā. Visu to ceremoniju vadīja mācītājs Akmentiņš (viņš bija tas, kurš mūs kristīja un iesvētīja). Un viņa kundze bija tā, kura ar asarām acīs spēlēja tās mazās ērģelītes turpat telpā. No mācītāja Akmentiņa es saņēmu tādu mācību grāmatu - pašus, pašus pamatus un to sajūtu, ko nozīmē paties Dieva vīrs, ko nozīmē patiesa ģimene, kura vadās pēc Dieva Vārda un pēc Viņa gribas. Tas siltums, ko izstaroja šie divi cilvēki, tas bija neaprakstāms. Tie vēl bija padomju laiki. Tas viss notika tā paslepeni un neoficiāli. Bet tās bija neaprakstāmas emocijas un sajūtas, pa īstam. Citi cilvēki atceras ar labākām atmiņām padomju laikus, citi ar sliktākām, citam gāja labāk, citam sliktāk, bija pozitīvās, bija negatīvās tendences tajā laikā, bet viens ir noteikti, pavisam skaidrs - ka tu īsti nedrīkstēji, tev sabiedrība neļāva vispār uzvesties patiesi. Bija jātēlo! Tas viss bija inscinēts, milzīgs teātris. Protams, teātris arī tagad notiek. Bet vismaz šobrīd mums ir iespēja būt patiesiem. Mums tāda iespēja ir dota. Tajā laikā par to arī varēja saņemt sodu. Šobrīd par patiesumu sods tāds oficiāli nav saņemams. Un līdz ar to, tur es ieguvu to pirmo, īsto, patieso grūdienu. Nu pēc tam es mācījos lūgt. Mana ikvakara lūgšana bija diezgan tāda - nu, metodiska. Tas bija pirmssākums. Un es to zināju kā pantiņu no galvas. Citreiz to mazliet piekoriģēju, atkarībā pēc vajadzībām vai pēc situācijām, vai pēc cilvēkiem. Bet tas man no 22 gadu vecuma sekoja līdzī dienu dienā.

### **- Kāda apmēram bija tā lūgšana?**

- Sāku ar Tēvreizi, dabīgi. Pēc tam lūdzu par visiem cilvēkiem, par savu tautu. Mums vēl brīvība nebija. Par to lūdzu. Lūdzu par ģimeni, par konkrētiem cilvēkiem, gan tuviniekiem - draugiem un radiem, gan par tiem, kuri man pāri darījuši. Es nekad nelūdzu par uzvarām (man pat neienāca prātā Dievam to lūgt), komandas biedriem vai pretiniekiem. Lūdzu spēku un taisnību, patiesību, cik nu laukumā tās var būt, jo tur ir citi noteikumi, galvenais, ka noteikumi ir abiem vienādi, tad jau ar to var tikt galā. Tas bija pirmssākums. Tad nāca nākamie soļi - dzīvē pārbaudījumi, par kuriem mēs visi ar laiku parliecināmies, ka katrs pārbaudījums īstenībā mūs tikai stiprina. Vai tad Dievs dos mums kaut ko tādu, ko mēs nevaram izturēt? Vismaz tāda bija mana tā laika pārlicība. Ir bijuši tādi posmi dzīvē, kad tiešām ūdens smeļas mutē, un ir sarežģīti pārbaudījumi bijuši. Un Bībele man precīzi deva atbildes uz tiem jautājumiem, kas mani nomocīja tā, ka pagulēt nevar, un bezmiegs moka un veselība sāk traucēt.





A. Irbe saņem Trīsvaiņņu ordeni. Foto: F64 Photo Agency

Un tās vēl bija hokeja gaitas. Ja cilvēks var aiziet uz darbu ar klepu vai ar ieģipsētu kāju, tad man tāda varianta nepastāvēja. Un bija diezgan lielas problēmas. Un visi tie jautājumi, kas bija sakrituši kopā, es atšķīru Bībeli, un katrs jautājums tiek atbildēts. Tas bija fenomenāls laiks. Bībelē ir visas atbildes. Cilvēkiem ir grūti tam noticēt, tiem, kuri nav īsti iedziļinājušies tajā.

Vienkārši man bija vajadzīgs kāds, kas mani ievirza, kas man evaņģelizē vai sludina. Regulāri devos uz Krusta baznīcu, kad varēju tikt. Svētdienas hokejā neeksistē! Tādi ir tie noteikumi, bet es devos. Man mamma arī aktīvi apmeklēja Krusta baznīcu. Mums tur bija brīnišķīgs mācītājs – Ivars Jēkabsons. Fantastisks cilvēks. Es gāju uz šiem Dievkalpojumiem kā uz svētkiem, jo sprediķis bija par mums un par lietu. Tas nebija iestudēts. Diemžēl, pasaulē katram ir savs talants dots. Un mums ir daudz baznīcu. Mums vajag vairāk mācītāju, protams. Un vairāk draudzē cilvēku. Un, grozies kā gribi, arī ar mani tā bija, ka mācītājs bija ļoti svarīga persona

manā dzīvē. Un Ivars atstāja paliekošu iespaidu ar savu spēju Dieva Vārdu atnest līdz mūsu sirdīm. Pēc tam sekoja posms, kur es atkal biju Amerikā. Es apmeklēju dažādas baznīcas, dažādas draudzes. Nevienai tā īsti cieši nepiederēju. Bija ilgāks posms, kādus pēdējos 2-3 gadus, kad es Vašingtonas apkaimē piederēju vienai baznīcai. Sākumā es nemaz nezināju, ka tā ir Vasarsvētku draudze, bet es gāju pēc sajūtām, jo man patika Dieva klātbūtne, man patika slavēšana, man patika tas, ka tur ir jaunākās paaudzes cilvēki, vecākā gada gājuma cilvēki – visi kopā. Vienlaicīgi visi kopā saņem to, kas viņam vajadzīgs – Dieva klātbūtni. Un tas mani noveda pie Vasarsvētku draudzes. Tas man bija milzīgs, milzīgs gandarījums, kad es noskaidroju, ka Madara arī iet uz Vasarsvētku draudzi. Tas bija tāds spēcīgs, vienojošs faktors.

**- Atgriezoties vēl pie tā laika, kad Tu gāji Krusta baznīcā, kad biji Latvijā. Vai Tev nekad nav traucējis tas, ka Latvijā Tu esi pazīstams, pazīstama persona? Cilvēki noteikti ievēroja**

**Tevi – Artūrs Irbe arī iet baznīcā! Varbūt šiem cilvēkiem, kas nav sasnieguši tādus panākumus, kādus esi saniedzis Tu, slavu arī, zināmā mērā, viņiem varbūt šķiet - vai šādiem cilvēkiem kā Artūram arī ir vajadzīgs Dievs? Vai nepietiek ar sasniegumiem un slavu?**

- Tā slava nāk un iet. Ja mēs runājam no tāda viedokļa, tad – jā – pirms gadiem divdesmit noteikti bija daudz grūtāk aiziet uz baznīcu kā šodien. Cilvēki, pirmkārt, ar visu aprod. Nāk atkal nākamie, es likšu iekaviņās "elki". Kas ir principā ļoti nepareizi. Tās ir autoritātes cilvēkiem, kuras līdz ar to nes arī milzu atbildību. Tas viss visu laiku mainās. Un, jo mazāk mūsu sejas ir redzamas laikrakstos, televīzijā, jo viņas ir mazāk dzirdamas radio, vai kur citus, piemēram, interneta medijos, jo cilvēks tiek vairāk aizmirsts. Es jutos ērtāk šobrīd, nekā es jutos pirms divdesmit gadiem. Es varu dzīvot savu dzīvi. Runājot par to, vai Dievs ir vajadzīgs arī sportistiem un citiem atpazīstamiem cilvēkiem? Zvaigznēm? Zvaignes ir tikai debesīs. Par "zvaigznēm" mūs padara cilvēki, pasaule. Ar kaut ko jau tas, protams, ir nopelnīts. Kāds tevi ir padarījis par tādu. Tā ir atpazīstamība, bet stāsts atkal atgriežas pie tā paša – "kas augstu kāpj, tas zemu krīt!" - pirmkārt. Un, otrkārt - "tie, kas ir pirmie, būs pēdējie un tie, kas ir pēdējie, būs pirmie!" Un to vienmēr ir jāapzinās. Tāpat arī jāsaprot, ka, pat ja šobrīd mums viss vedās un viss dzīvē notiek, pārbaudījumi sekos! Viss ir iekārtots tā, ka cilvēkus Dievs pārbauda ar pārbaudījumiem. Tā var būt slava, tā var būt pārticība, tā var būt pat pievēršanās tādām vērtībām, kuras ir

pārejošas, gaistošas. Un sportistam, es domāju, Dievs ir vairāk nepieciešams, nekā jebkuram citam, jo sportisti, aktieri un mūziķi, kultūras darbinieki, viņi ļoti bieži tiek ielikti tādā kā savas tautas sejas lomā. Viņi ir autoritātes. Autoritātei ir milzīga atbildība, jo viņi ir arī tie, kuri veido valsts nākotni. Kādā veidā? Uz viņiem skatās jaunieši. Un jaunieši ir nākamie pieaugušie, tie, kuri veidos valsti. To, ko jūs projicējat caur savu uzvedību masu medijos, to arī jaunatne pieņem. Tāpēc tā ir milzu atbildība. Ja nav Dieva klātbūtnes, tā ir ļoti slidena taciņa. Tāpēc arī, bieži vien, tauta cieš, ja var tā teikt. Tāpēc, ka mums ir vērtību skala drusku "aizgājusi greizi". Mēs varbūt neesam spītīgi. Mēs nepieturamies tām pārbaudītajām vērtībām, bet kļūstam pārāk liberāli, pārāk atklāta sabiedrība. Un principā "nosplaujamies" par to, ko ir darījuši mūsu vecāki un vecvecāki, uz ko viņi ir balstījušies. Kādā veidā viņi ir nodrošinājuši to, lai mēs tagad varētu izaugt, dzīvot, strādāt, savu jauno paaudzi audzināt un veidot valsts nākotni. Tas viss tiek aizsviests mēslainē un tagad ir "modernās" vērtības. Principā, es, droši vien, izsakos skaļi, bet mana pilnīga pārliecība ir, ka pareiz populistiski-liberālā pieeja ir arī politikā. Un vispār tas, kā šodien cilvēkus mēģina audzināt, tas jau ved uz anarhiju. Tas ir tas, kā es to redzu. Jo viss ir atļauts. Visu var darīt. Bet Dievs saka, ka ne viss, kas ir atļauts, ir labs un derīgs cilvēkam.

*Pilnu Mairas Ošenieces veidoto interviju ar Artūru Irbi raidījumā "Tikšanās ar klausītājiem" var noklausīties Latvijas Kristīgā radio arhīvā*  
<http://www.lkr.lv/lat/arhivs/?doc=16>



# KUĢOSIM TĀLĀK?

*Uzsākot jauno gadu, bieži domājam par došanos tālāk... Klaivs Steipis Lūiss ir devis vērtīgu salīdzinājumu, kā domāt par tādiem jēdzieniem kā morāle un par trim nosacījumiem, kas jāpārdomā, lai ceļotu saskaņā ar Dieva plānu.*

"Man prātā nāk stāsts par skolnieku, kuram vaicāja, kāds Dievs ir. Viņš atbildēja, ka, pēc viņa saprašanas, Dievs ir "tāds, kurš vienmēr izspiego cilvēkus, lai redzētu, vai kāds labi nepavada laiku, un tad to cenšas pārtraukt". Es baidos, ka tieši šādu priekšstatu vārds "morāle" atstāj uz ļoti daudziem cilvēkiem - ka runa ir par kaut ko, kas iejaucas jūsu dzīvē un neļauj to baudīt.

Patiesībā morāles likumi ir norādījumi cilvēka mehānisma darbināšanai. Katrs morāles likums ir domāts, lai novērstu šī mehānisma bojājumu, deformāciju vai nodilumu. Tādēļ sākumā šķiet, ka šie likumi runā pretī mūsu dabiskajām vēlmēm. Kad jūs apmāca lietot mašīnu, instruktors arvien atkārto "nē, tā nedarīet" - tāpēc, ka ir daudzas darbības, kas izskatās pareizas un šķiet dabiskas, apejoties ar mašīnu, bet patiesībā tās nedarbojas.

Daži cilvēki labprātāk runā par morāles "ideāliem", nevis morāles likumiem, un par morālo "ideālismu". Protams, ir taisnība, ka pilnība morāles jomā ir "ideāls" tādā ziņā, ka mēs to nevaram sasniegt. .. Citā nozīmē būtu ļoti maldinoši pilnību morāles jomā saukt par ideālu. Kad vīrietis apgalvo, ka kāda sieviete, māja, kuģis vai dārzs ir viņa "ideāls", viņš ar to negrib pateikt, ka arī visiem citiem vajadzētu pieņemt tādus pašus ideālus. Šādos jautājumos mums ir tiesības uz atšķirīgām gaumēm un, tāpat, arī atšķirīgiem ideāliem. Cilvēku, kurš ļoti cenšas ievērot morāles likumu, ir bīstami raksturot kā "cilvēku ar augstiem ideāliem", jo tas var vadināt uz domām, ka morālā pilnība ir privātas gaumes jautājums un ka citi nav aicināti pēc tās tiekties. Tā būtu katastrofāla kļūda. Nevainojama izturēšanās var būt tikpat nesasniedzama kā nevainojama ātruma pārslēgšana braukšanas laikā, bet tas ir visiem cilvēkiem paredzētais ideāls, ko nosaka pats cilvēka mehānisms.

Ir divi veidi, kādos cilvēka mehānisms var sabojāties. Viens, kad cilvēki viens no otra

atsvešinās vai arī nonāk konfliktā un kaitē viens otram krāpējoties vai darot pāri. Otrajā gadījumā kaut kas nav kārtībā pašā cilvēkā - kad dažādas viņa daļas (dažādas spējas, vēlmes utt.) vai nu nespēj kopīgi darboties, vai arī viena otrai traucē.

Lai mums kļūtu skaidrāks, iztēlosimies sevi kā kuģu floti, kas peld noteiktā secībā. Ceļojums izdosies tikai tad, ja, pirmkārt, kuģi nesadursies un neaizšķērsos viens otram ceļu un, otrkārt, ja katrs kuģis būs derīgs kuģošanai un tā mehānismi būs labā kārtībā.

No otras puses, ja vadības iekārtas nebūs kārtībā, tie nevarēs izvairīties no sadursmēm. Vai, ja vēlaties, iedomājaties, ka cilvēce līdzinās orķestrim, kas spēlē kādu melodiju. Lai tas izdotos, ir vajadzīgi divi apstākļi. Katra spēlētāja instrumentam ir jābūt atbilstoši uzskatotam, un katram no tiem ir jāspēlē pareizā brīdī, lai skanējums būtu skanīgs.

Taču mēs neesam ņēmuši vērā, lūk, ko. Mēs neesam pavaicājuši, uz kuriem flote dodas vai kādu skaņdarbu orķestris mēģina izpildīt. Instrumenti varbūt ir pareizi noskaņoti, un katrs spēlē īstajā brīdī, tomēr priekšnesums izgāzīsies, ja publikai, kas gaida deju mūziku, orķestris spēlēs sēru maršus. Un, lai cik labi flote kuģotu, tās ceļojums nebūs izdevies, ja tai bija jānonāk Ņujorkā, bet tā ieradīsies Kalkutā.

Tāpat morāle ir saistīta ar trim nosacījumiem. Pirmkārt, ar godīgumu vai harmoniskām attiecībām cilvēku starpā. Otrkārt, ar tā saukto iekšējo procesu sakārtošanu vai harmonizēšanu katrā cilvēkā. Treškārt, ar visas cilvēces dzīves galveno mērķi: kādēļ cilvēks tika radīts, kādā virzienā flotei ir jāpeld vai kādu melodiju orķestra vadītājs vēlas, lai orķestris spēlētu.

Jūs varbūt esat pamanījuši, ka mūsdienu cilvēki gandrīz vienmēr domā par pirmo nosacījumu, bet

par pārējiem aizmirst. Kad cilvēki raksta avīzēs par to, ka mēs cenšamies sasniegt kristīgās morāles standartus, viņi parasti domā, ka mēs tiecamies pēc laipnas izturēšanās un taisnīgām attiecībām dažādu valstu, šķiru un atsevišķu cilvēku starpā. Ja par to, ko cilvēks ir nodomājis darīt, viņš saka: "Tas nevar būt aplami, jo ar to nevienam netiek nodarīts pāri", arī tad viņš domā vienīgi par pirmo nosacījumu. Pēc viņa domām, nav nekādas nozīmes, kā viņa kuģis izskatās no iekšpuses, ja vien tas neietricas citā kuģī. Un ir gluži dabiski, ka, sākot domāt par morāli, mēs sākam ar pirmo nosacījumu – ar cilvēku sabiedriskajām attiecībām. Vispirms jau morālās samaitātības sekas šajā jomā ir acīmredzamas un mēs ar tām saskaramies katru dienu; tas ir karš, nabadzība, kukuļdošana, meli un sliktas kvalitātes preces.

Kamēr jūs pievēršat uzmanību pirmajam nosacījumam, jautājumos par morāli īpašu domstarpību nav. Gandrīz visi cilvēki visos laikos ir bijuši vienisprātis (vismaz teorētiski), ka cilvēkiem citam pret citu vajadzētu būt godīgiem, laipniem un izpalīdzīgiem. Lai gan ir dabiski sākt ar šādiem apsvērumiem, ja domāšana par morāli apstāsies šeit, tad labāk mēs nebūtu sākuši domāt vispār. Ja vien mēs nepievēršamies otrajam nosacījumam – sakārtot katra cilvēka iekšējo dzīvi – tad mēs sevi tikai krāpjam.

Kāda jēga mācīt pareizi vadīt kuģus, lai izvairītos no sadursmēm, ja tie jau patiesībā ir veci vraki, kurus vispār nav iespējams vadīt? Kāda gan jēga uzrakstīt uz papīra sabiedriskās izturēšanās likumus, zinot, ka patiesībā mūsu alkātība, glēvulība, sliktais raksturs un iedomība neļaus tos ievērot? Ar iepriekš sacīto ne brīdi nedomāju, ka nevajadzētu domāt, turklāt ļoti nopietni, par uzlabojumiem mūsu sociālajā un ekonomiskajā sistēmā. Pašreizējās sistēmas ietvaros diezgan viegli novērst kukuļņemšanu vai pārkāpumus, bet, kamēr vien cilvēki paliek krāpnieki un likuma pārkāpēji, viņi arī jaunajā sistēmā radīs iespēju turpināt vecos gājienus.



Cilvēkus nevar padarīt labus ar likumu palīdzību, bet bez labiem cilvēkiem nebūs labas sabiedrības. Tāpēc mums ir jādomā par otro nosacījumu – par morāles likumu katrā cilvēkā.

Taču arī šeit mēs nevaram apstāties. Tagad esam nonākuši pie robežas, kur atšķirīgi uzskati par Visumu veido atšķirīgu izturēšanos. Un no pirmā acu uzmetiena var likties, ka ir ļoti prātīgi te apstāties un turpināt domāt par morāles sastāvdaļām, par kurām visi saprātīgi cilvēki ir vienisprātis. Bet vai mēs to varam? Atcerieties, ka reliģija ietver vairākas atziņas par faktiem, kuriem ir jābūt vai nu patiesiem vai aplamiem. Ja tie ir patiesi, tad no tiem izrietēs viens secinājumu kopums par pareizu cilvēku flotes kuģošanu; ja tie ir aplami, secinājumi būs citi. Piemēram, atgriezīsimies pie cilvēka, kurš saka, ka kāda rīcība nevar būt aplama, ja vien ar to netiek nodarīts pāri citam cilvēkam. Viņš ļoti saprot, ka



Foto: freeimages.com

nevajadzētu sabojāt blakus peldošos kuģus, bet ir pārliecināts, ka tas, ko viņš dara ar savu kuģi, ir viņa paša darīšana. Tomēr ir milzīga atšķirība, vai kuģis ir viņa īpašums vai nav. Ir liela atšķirība, vai esmu saimnieks pār savu prātu un ķermeni vai tikai īrnieks, kuram jāatskaitās īstā īpašnieka priekšā. Ja mani ir radījis kāds cits savu mērķu labad, tad man būs daudz tādu pienākumu, kuru nebūtu, ja es vienkārši piederētu pats sev.

Turklāt Kristietība apgalvo, ka ikviens cilvēks dzīvo mūžīgi, un šis apgalvojums ir vai nu paties vai aplams. Ir daudzas lietas, par kurām nebūtu vērts uztraukties, ja jādzīvo tikai septiņdesmit gadi, bet par ko būtu vērts ļoti nopietni padomāt, ja jādzīvo mūžīgi. Varbūt pamazām pieaug mans sliktais raksturs vai skaudība – tas notiek tik lēni, ka septiņdesmit gadu laikā pieaugums nebūs īpaši pamanāms. Bet miljons gadu laikā tas varētu pārvērsties par absolūtu elli; īstenībā,

ja Kristietība ir patiesa, elle ir visprecīzākais apzīmējums tam, par ko tas pārvērstos. Un jautājums par nemirstību, starp citu, ir saistīts ar atšķirību starp totalitārismu un demokrātiju. Ja cilvēki dzīvo tikai septiņdesmit gadus, tad valsts, nācija vai civilizācija ir daudz svarīgāka nekā atsevišķs cilvēks. Bet, ja taisnība ir Kristietībai, tad cilvēks nav tikai svarīgāks, bet nesalīdzināmi svarīgāks, jo ir mūžīgs, bet valsts vai civilizācijas mūžs salīdzinājumā ar viņu ir tikai mirklis.

Tātad, domājot par morāli, mums ir jādomā par visām trim tās daļām: attiecībām starp cilvēkiem, cilvēka iekšējiem procesiem un attiecībām starp cilvēku un to spēku, kas viņu radījis."

*Pēc K.S.Lūisa grāmatas "Vienkārši kristietība", sagatavojusi Liene Pandare*

# LIELĀM LIETĀM VĒL JĀNOTIEK

**D**omājot par Rembati, jau kopš tiņu vecuma es nereti sevi pieķeru pie tā, ka atminos dziesmu "Dievs šajā pilsētā" un konkrētāk tieši piedziedājumu "Lielas lietas vēl notiks šeit, lielām lietām vēl jānotiek šajā pilsētā". Pat ja Rembate nav pilsēta, bet gan vienkāršs un mazs ciems, es ticu, ka šie vārdi ir patiesi par šo vietu.

Pirms vairākiem gadiem Rembatē reizi divās nedēļās notika Svētdienas skola un vēlāk arī jauniešu tikšanās. Tas bija lieliski pavadīts laiks un kaut kas pavisam neierasts. Pat ja es esmu augusi kristīgā ģimenē, tieši caur šo kalpošanu Rembatē sāku saprast, kas ir Jēzus Kristus, kāda nozīme ir Viņam manā ikdienā, kā var dzīvot kopā ar Dievu un būt patiess kristietis.

Diemžēl ar laiku ogrēnieši arvien retāk sāka braukt uz Rembati, arvien mazāk cilvēku sāka nākt uz šīm tikšanās reizēm un kādā mirklī, šķiet, viss apstājās. Bet jau ilgu laiku Dievs man sirdī bija ielicis Rembati, ka šeit kaut kam tomēr ir jābūt. Es redzēju, kāda Rembate ir un ka tiem, kas šeit dzīvo, nav iespējas dzirdēt par Dievu.

Tāpēc vasarā es kārtējo reizi devos pie mācītāja Daiņa ar jautājumu: "Kas notiek ar Rembatī?" Mēs parunājām par to, nolēmām paturēt šo jautājumu lūgšanās, klausīties Dievā, lai saprastu, kādus cilvēkus mums mēģināt iesaistīt un kā tam visam

būtu jānotiek. Patiesu prieku sagādāja tas, ka, pirmoreiz ieminoties Jānim un Glorijai Ločmaņiem par Rembati, izrādījās, ka viņi abi jau par to bija runājuši savā starpā. Dievs parūpējās par to, lai būtu gan komanda, gan visi apstākļi sakristu tā, ka mēs varam to darīt.

Pagaidām mums ir notikuši divi jauniešu vakari, kuros mēs esam spēlējuši spēles, dziedājuši kādas dziesmas, esam dalījušies ar liecībām par to, ko Dievs ir darījis mūsu dzīvēs, kā arī pastāstījuši to, kas ir Jēzus Kristus un ko Viņš izdarīja. Jaunieši ir atvērti, un liekas, ka vēlas ar mums pavadīt laiku un dzirdēt vairāk par Dievu. Mēs ļoti vēlamies redzēt, kā Dievs var izmainīt šo cilvēku dzīves, Rembati un arī mūs pašus.

Mēs gribētu, lai tiek paturēta aizlūgšanās jauniešu kalpošana Rembatē, lai Dievs mums dotu gudrību un drosmi visu izdarīt pēc Viņa plāna, kā arī, lai atrisinātos problēma ar auto – lai nebūtu katru reizi jāuztraucas, vai vispār būs transports turp un atpakaļ.

Vēlamies teikt paldies draudzei par finansiālu un garīgu atbalstu un jauniešiem par vēlmi iesaistīties. Bet vislielākais gods, slava un pateicība Dievam par to darbu, ko Viņš mūsos ir darījis un ko Viņš plāno darīt arī caur mums!

*Agnese Zeltiņa*



*Jauniešu tikšanās Rembates tautas namā. Foto: Agnese Zeltiņa*

# SVĒTKU LIDOJUMS OGRĒ

**D**raudzei ir labi pazīstama Mudītes Mardokas kalpošana. Viens no nesena aizsāktajiem Mudītes projektiem ir dienas centrs "Tabita". Šī dienas centra izveidē visādos veidos iesaistās un atbalsta brāļi un māsas no Norvēģijas. Sadarbībā ar aviokompānijas "SAS" pilotu Karstenu Midtūnu decembrī tika organizēts "SAS Ziemassvētku lidojums" (notiek kopš 1985. gada), kura mērķis ir Ziemassvētku laikā organizēt labdarības akciju, lai iepriecinātu grūtībās nonākušās ģimenes un bērnus. Man bija vienreizēja iespēja satīties un nedaudz kalpot Ogres iedzīvotājiem kopā ar norvēģiem. Šīs akcijas laikā tika iepriecināti 2000 cilvēki.

2017. gada 9. decembrī Ogrē ieradās vesels autobuss ar brāļiem un māsām no Norvēģijas un arī kādi kalpotāji, tulki no citām Latvijas draudzēm. Mēs tikām sadalīti 4 grupās un katrai no tām tika dots kāds uzdevums. Divas devās ar mazo busiņu pie kādām Mudītei pazīstamām ģimenēm, lai kvalitatīvi pavadītu kopā laiku, aprunātos, liecinātu, stiprinātu ticībā un dalītos ar kādām dāvaniņām – ēdiena pakām, drēbītēm un citām nepieciešamajām lietām. Savukārt man bija iespēja kopā ar draudzes jauniešu vadītāju Lūkasu būt tulkiem vienai grupai, kuras uzdevums bija doties pie divām ģimenēm šeit pat uz Ogres patversmi. Šīs ģimenes tika apciemotas jau iepriekšējā reizē, kad norvēģi ciemojās pie mums, tāpēc viņiem bija sagatavotas īpašas dāvaniņas. Dalījām mazākas pārtikas paciņas arī citiem sociālajās mājās dzīvojošajiem cilvēkiem. Vienu lietu varu teikt droši – iet pie visām durvīm pēc kārtas, klauvēt un ar smaidu sejā iedot ēdiena paciņu, novēlot priecīgus Kristus dzimšanas svētkus, - tā ir vienreizēja iespēja, kā sagādāt svētku sajūtu gan sev, gan citiem. Tas rada sirdī prieku un vēlmi darīt to vēl un vēl. Sajutos kā Ziemassvētku vecītis.

Tālāk steidzāties uz Ogres Prestižu, kur



Mudīte Mardoka ar SAS "Ziemassvētku lidojuma" torti. Foto: Voldemārs Polis

palīdzējām Inesei Sudarei izdekorēt telpu. Atmosfēra bija svinīgi mājīga. Pulksten 13.30 sāka nākt bērni, vecāki, jaunās māmiņas, vīri, jaunieši. Uz galdiem bija izklātas zeķītes, cimdi, šalles un džemperī, kurus varēja dabūt, neko nemaksājot. Bērniem bija iespēja dabūt apzīmētas sejiņas, uzkost kādu našķi un vienkārši pavadīt labu laiku kopā ar ģimeni. Visiem tika pasniegta silta maltīte. Redzēt prieku to cilvēku acīs, kuriem dzīvē gājis tiešām grūti, ir viena no šīs dzīves lielākajām svētībām, kādu esmu piedzīvojuši.

Patiesību sakot, šajā dienā nācās aizdomāties arī par ko ļoti sāpīgu. Ir cilvēki tur tālumā, kuriem mūsu tautieši rūp vairāk kā mums pašiem. Ļoti bieži mēs pat nezinām, kam mūsu tuvinieki iet cauri, jo nav laika pajautāt. Dažkārt cilvēkiem pietiek ar kādu, kurš ir gatavs uzklaut viņu bēdas un vienkārši būt blakus. Šie brāļi un māsas no Norvēģijas rāda labu piemēru, kā mums vajadzētu rūpēties par savējiem. Es domāju, ka daudziem no mums ir pietiekami daudz līdzekļu, lai mēs kaut nedaudz varētu iedot arī citiem. Tad darīsim to! Dalīsimies ar to, kas mums ir katru dienu, nevis tikai neilgi pirms vai pēc Ziemassvētkiem.

Esi par gaismu, par ceļšanu saviem mīļajiem un citiem sev apkārt! Esi kristietis!

Laura Gaile

# LAIKS LAULĪBAI

*Lai atjaunotu un stiprinātu attiecības vīru un sievu starpā, sešpadsmit pāri apmeklēja Laulāto kursu, kuru Ogres kultūras centrā organizēja Ogres Trīsvienības baptistu draudze (OTBD). Astoņu otrdienas vakaru laikā (oktobris-novembris) pāri klausījās lekcijas, pārrunāja dzirdēto, kopā pavakariņoja un romantiski pavadīja laiku.*

**K**ā atklāja laulāto kursa aptaujas anketas, par vislielāko ieguvumu pāri atzina kvalitatīvi pavadīto laiku divatā, iegūtu lielāku sapratni par otru pusīti un attiecībām, kā arī par to, kā pareizi risināt konfliktus un piedzīvot piedošanas spēku. No visām lekcijām par visnoderīgāko vīri atzina "Konflikta risināšanu", bet sievietes "5 mīlestības valodas". Pāri arī atzina, ka centīsies pēc kursa pabeigšanas vairāk veltīt laiku viens otram, novērtēt un vairāk ieklausīties otra viedoklī.

Kāds vīrs teica, ka lielākais ieguvums bija sapratne, ka: "Izrādās, ka es mīlu sievu un viņa mani!" Savukārt kāda sieviete atzina: "Ieguvām jaunu degsmi laulībā!" Kāda cita sieviete atklāja: "Beidzot uzzināju, kas vīram ir vissvarīgākais!"

Laulāto kurss veidots tā, ka tas ir noderīgs gan pieredzējušiem, gan mazpieredzējušiem pāriem. Kopumā no 16 pāriem vispieredzējušākais pāris bija ar 30 gadu laulības stāžu, bet visjaunākajiem laulātajiem bija trīs mēnešu pieredze. Četri pāri nebija precējušies, taču divi no tiem pavasarī jau ir nolikuši kāzu datumu. Pēdējā kursa reizē pāriem bija iespēja pieņemt lēmumu atteikties no lietām, kas bojā viņu attiecības, izvēlēties piedot otra kļūdas un atjaunot solījumu turpināt attiecības līdz mūža galam. Kādiem šis bija ļoti emocionāls un īpašs brīdis, pēc kura varēja novērot, ka vairāki pāri ir atjaunojušies mīlestībā viens uz otru!

"Domāju, ka laulāto kurss mums izdevās, jo mums bija svarīgi katram pārim nodrošināt patīkamu un drošu vidi privātām sarunām, kā arī



pietiekami plašu informāciju, kas palīdzētu vairāk vienam otru izprast un uzlabot komunikāciju savā starpā," prieku pēc kursa beigām neslēpa galvenais lektors un mācītājs Dainis Pandars. Viņš turpina: "Iepriecināja, ka arī aptaujas anketās parādījās visaugstākais vērtējums gan par kursa saturu, gan atmosfēru, gan par nepieciešamību to ieteikt saviem draugiem. Liels paldies gan Ogres novada domei, gan Ogres kultūras centram un kafejnīcai par sadarbību un atvēlētajām telpām, kā arī labdarības veikalam "Hopen" par atbalstu





Dainis un Liene Pandari lasa lekciju laulāto kursā Ogres kultūras namā. Foto: Voldemārs Polis

un katram brīvprātīgajam, kas piedalījās laulāto kursa organizēšanā.

Jāatzīmē, ka statistikas dati liecina, ka Latvijā joprojām ir viens no lielākajiem šķirto laulību īpatsvaram Eiropas Savienībā. Analizējot šķiršanās iemeslus un faktoros, pirmajā padziļinātajā laimes un ģimenes attiecību mērījumā Latvijā "Amigo laimes indekss" noskaidrots, ka galvenie iemesli, kas kaitē savstarpējām attiecībām ģimenēs, ir atšķirīgs

skatījums uz dzīvi (39% respondentu) un pārāk mazs kopā pavadītais laiks (32%). Laulāto kurss ir veidots tā, lai abus šos riska faktoros mazinātu.

Balstoties uz pozitīvo attieksmi no pāru puses, plānojam 2018. gada rudenī laulāto kursu organizēt vēlreiz.

Dainis Pandars

# DIEVA BĒRNIEM

Sākoties jaunam gadam, mēs atkal no jauna kaut ko plānojam. Ko par nākotnes plāniem saka Dievs?

Jēkaba 4:13-16 ir šādi vārdi: **"Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs dosimies uz to un to pilsētu un pavadīsim tur gadu un tirgosimies un gūsim peļņu, - jūs taču nezināt, kāda jūsu dzīve ir rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist, kur jums būtu jāsaka: ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to. - Bet tagad jūs lielāties savā augstprātībā; katra tāda lielība ir ļauna."**



1. Kādas profesijas pārstāvjus Jēkabs uzrunā 13. pantā?  
\_\_\_\_\_
2. Kas ar šiem cilvēkiem un viņu plāniem nav kārtībā? (16. pants)  
\_\_\_\_\_
3. Jēkabs uzdod pirmo jautājumu 14. pantā. Par ko viņš grib atgādināt?  
\_\_\_\_\_
4. Kas mūsu dzīvē var negaidīti notikt un apdraudēt mūsu plānus?  
\_\_\_\_\_
5. Kādēļ Jēkabs 14. pantā dzīvi salīdzina ar tvaiku, kas redzams tikai mirkli?  
\_\_\_\_\_
6. Jāņa 3:36 teikts: "Kas tic Dēlam,  
\_\_\_\_\_, bet, kas Dēlam neklausā,  
tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa".
7. Kas mums, saskaņā ar 15. pantu, jādara, kad kaut ko plānojam?  
\_\_\_\_\_

## Atbildes uz novembra-decembra izdevuma jautājumiem:

Uz jautājumu, kā Dievs vadīja minētos cilvēkus, ir šādas atbildes: Noa – tieši – Viņš gatavojās appludināt zemi; Ābrahāms-tieši – "Es Tevi padarīšu par lielu tautu"; Jāzeps – sapnis – "Kādu dienu tu valdīsi pār saviem brāļiem"; Mozus – no degoša krūma – "Es izglābšu Izraēla bērnus no ēģiptiešu rokas"; Jozua – velkot lozes – Viņš vadīja zemes sadalīšanu izraēliešu vidū; Gideons – rasa uz aitas vilnas – Dievs būs ar viņu, ja viņš ies kaujā; Jāzeps – Eņģelis – "Nebīsties apprecēt Mariju".



# NOTIKUMI JANVĀRĪ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA	
1.	<b>19:00</b> Mājas grupas	<b>08:00</b> Vīru lūgšanas <b>19:00</b> Lūgšanas	<b>19:00</b> Nedēļas dievkalpojums, sludina M. Vītols	<b>17:00</b> Tīņu vakars <b>19:00</b> Jauniešu vakars	6.	<b>10:30</b> Lūgšanas <b>11:00</b> Sv. Vakarēdiena dievkalpojums, sludina V. Bergsland (Norvēģija)	
8.	<b>19:00</b> Kalpotāju lūgšanas	<b>19:00</b> Mājas grupas	<b>08:00</b> Vīru lūgšanas <b>19:00</b> Lūgšanas	<b>19:00</b> Dievkalpojums ar video lekciju par Bībeli	<b>18:00</b> Bībeles studiju grupiņa sievietēm "Staigājot ar Kristu" <b>19:00</b> Jauniešu vakars	13.	<b>10:30</b> Lūgšanas <b>11:00</b> Dievkalpojums, sludina D. Pandars
15.	<b>19:00</b> Mājas grupas	<b>08:00</b> Vīru lūgšanas <b>19:00</b> Lūgšanas	<b>18:30</b> Agapes vakars	<b>18:00</b> Sieviešu tikšanās <b>19:00</b> Jauniešu vakars <b>19:00</b> Bībeles studija ar D. Līfu <b>21:00</b> Lūgšanu vakars	20.	<b>10:30</b> Lūgšanas <b>11:00</b> Dievkalpojums, sludina L. Balodis <b>13:30</b> Draudzes informatīvā sapulce*	
22.	<b>19:00</b> Mājas grupas	<b>08:00</b> Vīru lūgšanas <b>19:00</b> Lūgšanas	<b>19:00</b> Dievkalpojums ar video lekciju par Bībeli	<b>19:00</b> Jauniešu vakars	27.	<b>10:30</b> Lūgšanas <b>11:00</b> Dievkalpojums, sludina D. Pandars	
29.	<b>19:00</b> Mājas grupas	<b>08:00</b> Vīru lūgšanas <b>19:00</b> Lūgšanas	1. FEBRUĀRIS <b>19:00</b> Nedēļas dievkalpojums	<b>17:00</b> Tīņu vakars <b>19:00</b> Jauniešu vakars	3.	<b>10:30</b> Lūgšanas <b>11:00</b> Sv. Vakarēdiena dievkalpojums, sludina D. Pandars	

\* Ir iespējamas arī izmaiņas

## JUBILĀRI

01 - Māris Aleksejevs, 03 - Rūdolfs Ozoliņš, Kārlis Skujiņš,  
04 - Agnese Dārzniece, Inese Dārzniece, Voldemārs Polis,  
05 - Marta Medne, 06 - Jānis Runčs, 13 - Iveta Preisa-Imaka

### *Draudzes padomes informācija*

\*Galvenais darbs šobrīd norit pie izmaiņām draudzes Nolikumā un lekšējās kārtības noteikumiem, par ko vairāk būs iespēja uzzināt 21. janvārī informatīvā draudzes sapulcē pēc dievkalpojuma.

Tāpat ir norītējis darbs pie aktualitātēm kalendārā - svētku laiks + sarunas ar kalpošanu vadītājiem - Lūkas Balodi un Agitu Lagzdiņu par nozaru attīstību, redzējumu, mērķiem, nepieciešamo atbalstu.

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/01 (109), 2018. g. 7. janvāris.  
Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore - Annija Lagzdiņa, salikums - Ansis Imaks.  
Vidus pr. 15, Ogre, LV-5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, http://otbd.lv

# Atklāj Dieva Vārda dziļumus!

LBC  
LATVIJAS BĪBELES CENTRS

**Tev ir unikāla iespēja sākot ar 11.janvāri Ogres Trīsvienības baptistu draudzē apmeklēt videolekcijas, kuras palīdzēs augt Dieva Vārda izpratnē!**

Sadarbībā ar Latvijas Bībeles Centru (LBC) katra mēneša otrajā un ceturtajā ceturtdienā pl.19 varēsi uzzināt:

- kā patstāvīgi studēt Bībeli;
- vairāk par Bībeles kultūru un laiku;
- labāk izpratīsi Jaunās Derības grāmatas.

Ja ir vēlme mācību vielu apgūt kā LBC neklātienas studentam, jāpiesakās pie Daiņa Pandara (28899025). Aicinām arī pateikties un ar labprātīgo ziedojumu atbalstīt LBC darbu par iespēju izmantot video lekcijas!

[www.otbd.lv](http://www.otbd.lv)